

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců **a) M. S., b) nezl. S. S., c) nezl. I. S.**, žalobci ad b) a c) zastoupeni matkou – žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, všichni zastoupeni JUDr. Milanem Štětinou, advokátem se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2005, čj. OAM-4885/VL-10-P08-2003, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Az 20/2005, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2005, č. j. 46 Az 20/2005 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobcům (dále též „stěžovatelé“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na ně byla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byla důvodem žádosti žalobců o azyl obava z bezpečnostní situace v Čečensku, ekonomické potíže a obava z pronásledování manžela žalobkyně ad a) ze strany ruských státních orgánů. Žalovaný uvedl, že důsledky ozbrojeného konfliktu v Čečensku nelze považovat za formu perzekuce jednotlivce, nýbrž se jedná o stav, který se v současné době dotýká obyvatelstva země původu jako celku. Žalobkyně ad a) osobně žádné problémy se státními orgány v zemi původu

ne měla, měla toliko obavu o manžela a nezletilé děti. Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně ad a) a jejich nezletilých dětí nedošlo k individuálnímu pronásledování, nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný uvedl, že vzhledem k věku nezletilých žalobců ad b) a c), jimž byly v době řízení o udělení azylu čtyři a dva roky, upustil od pohovoru s nimi a informace čerpal prostřednictvím zákonné zástupkyně. Žalovaný u žalobců neshledal naplnění zákonných důvodů podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i k existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu s tím, že se situace v zemi původu nejeví být natolik uspokojivou, že by umožňovala bezpečný návrat žalobců do země původu. Proto žalovaný shledal v případě žalobců existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2005, čj. 46 Az 20/2005-54, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobkyně ad a) neuvedla za sebe ani za své nezletilé děti žádný z důvodů taxativně vyjmenovaných v zákoně o azylu. Soud uvedl, že je na žadateli o azyl, aby uvedl takový důvod své žádosti, který by žalovaný mohl posoudit jako zákonné důvody pro udělení azylu a že není povinností žalovaného takové důvody vyhledávat sám. Žalobkyně uvedla jako důvod žádosti o azyl obavu z bezpečnostní situace v Čečensku, ekonomické potíže a obavu z pronásledování jejího manžela ruskými státními orgány. Uvedla také, že jim nezbylo než odjet do České republiky, neboť v Polsku jim nebyl udělen azyl. Žádný z důvodů uvedených žalobkyní ad a) nesvědčí o tom, že by žalobci mohli být v zemi původu pronásledováni nebo že by mohli mít odůvodněný strach z pronásledování. Žalovanému podle soudu nelze vytýkat, že nezjistil dostatečně skutkový stav a nevypořádal se s případnými rozpory ve zprávách o situaci v zemi původu, neboť další dokazování by s ohledem na důvody uvedené žalobci bylo již nadbytečné, když by podle soudu byly splněny podmínky i pro zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu. Soud se neztotožnil s názorem žalobců, že rozhodnutí o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu u žalobců je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť ohledně výroku podle § 91 zákona o azylu byly splněny všechny požadavky na výrok rozhodnutí ve smyslu § 47 odst. 2 spr. ř. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelé uplatnili důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelé namítli nepřezkoumatelnost výroku o neudělení azylu i o vztázení překážky vycestování. Pokud jde o překážku vycestování, z odůvodnění nelze seznat, z jakého zákonného důvodu byla překážka vycestování vyslovena, jaké skutečnosti byly žalovanému podkladem pro toto rozhodnutí a také odůvodnění tohoto rozhodnutí neuspokojivou situací v Čečensku se stěžovatelům nezdá dostatečné. Stěžovatelé nejsou spokojeni se závěrem soudu, že výrok rozhodnutí o překážce vycestování má náležitosti podle § 47 odst. 2 spr. ř. Žalovaný neuvedl žádný důvod, s nímž se vyslovení překážky vycestování spojuje a naopak uvedl důvod, s nímž udělení překážky vycestování spojeno není. Neuspokojivost situace v zemi původu totiž nelze považovat za důvod pro udělení překážky vycestování. Důvod překážek vycestování je nejednoznačný, jiný než zákonné důvody, protože je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž proto, že neobsahuje hodnocení provedených důkazů. Pouhé uvedení zdrojů informací není podle stěžovatelů dostačující. Dále stěžovatelé namítli, že rozhodnutí žalovaného nebylo předvídatelné, neboť v něm není uveden důvod, na základě něhož byla vyslovena překážka vycestování. Princip předvídatelnosti rozhodnutí správního orgánu je pak jedním ze základních principů správního práva, jež je podle stěžovatelů nutno dodržovat. Nerespektováním principu předvídatelnosti

rozhodnutí správního orgánu se žalovaný dopustil vady řízení, pro niž měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Poslední namítaná vada řízení se vztahuje k tomu, že v odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu žalovaný nevyložil, které informace a podklady po rozhodnutí vzal za prokázané a které nikoliv. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není seznatelné, jakým způsobem byly použity zprávy o situaci v zemi původu stěžovatelů. Žalovaný navíc nekonfrontoval informace obsažené v jednotlivých zprávách mezi sebou a nesnažil se jednotlivé rozpory vysvětlit. Rozpory v jednotlivých zprávách o situaci v zemi původu žalobci již podrobně popsali v žalobě. Stěžovatelé navrhli, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2005, čj. 46 Az 20/2005-54, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi v průběhu řízení o udělení azylu a na vydaná rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelé v ní namítají důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod podané kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžejním tvrzením v kasační stížnosti je námitka stěžovatelů týkající se údajné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jím byla vyslovena v případě stěžovatelů existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. S tímto pochybením měla být podle stěžovatelů spojena i výtka týkající se nepředvídatelnosti rozhodnutí žalovaného, protože měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že odůvodnění tohoto výroku rozhodnutí podle § 91 zákona o azylu činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť z něj není seznatelné, z jakého zákonem stanoveného důvodu byla překážka vycestování vyslovena. Úvodem je zapotřebí poukázat na to, že stěžovatelé nebrojí proti nezákonnosti samotného vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu; s tvrzenou nepřezkoumatelností, jež byla uplatněna již v žalobním řízení, se ve svém rozhodnutí vypořádal Krajský soud v Praze, jenž ohledně výroku podle § 91 zákona o azylu neshledal pochybení. K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu, že nebylo vyloženo, které informace a podklady pro rozhodnutí žalovaný vzal za prokázané a které nikoliv, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že soud prvního stupně se s touto žalobní námitkou ve svém rozsudku vypořádal. Krajský soud totiž na věc pohlédl optikou toho, že stěžovatelé v řízení o udělení azylu neuvedli žádné důvody, jež by mohly být důvody azylově relevantními ve smyslu § 12 zákona o azylu. Podle soudu byly dokonce splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu. V takovém případě, kdy stěžovatelé v řízení o udělení azylu ani netvrdili,

že by se v zemi původu stali objektem pronásledování nebo že by měli odůvodněný strach z pronásledování, nebylo možné žalovanému vytknout, že nezjistil dostatečně skutkový stav věci nebo že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé žádné azylově relevantní důvody netvrdili, nebylo povinností žalovaného vyvracet je prostřednictvím dokazování na základě informací o situaci v zemi původu stěžovatelů. To, že si žalovaný přesto tyto podklady opatřil a v rozhodnutí tyto prameny citoval, nemohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a nečiní jeho rozhodnutí ani nepřezkoumatelným. Krajský soud v Praze tedy postupoval správně, když neshledal namítané vady řízení ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobců žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelům byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (tuto skutečnost zástupce stěžovatelů soudu sám sdělil v přípise ze dne 16. 12. 2005 – pozn. soudu), proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu